

РЕШЕНИЕ

№ 420

гр. Пловдив, 10.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Нина Ив. Кузманова

Членове: Веселин Д. Хаджиев
            Теофана Б. Спасова

при участието на секретаря Красимира Хр. Несторова Кутрянска като разгледа докладваното от Нина Ив. Кузманова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20235300602020 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 145 от 16.06.2023г. по НЧХД № 5380/2022г. Пловдивският районен съд, 9-ти н.с., е признал подсъдимия В. Н. Б. за **ВИНОВЕН** в това, че на 12.09.2022г. в гр.П. е причинил на Л. С. Б. лека телесна повреда, изразяваща се в причиняване на болка и страдание, без разстройство на здравето – престъпление по чл.130, ал.2 от НК, като на основание чл. 78а от НК го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева. Със същата присъда подсъдимият е осъден за заплати на частната тъжителка и граждански ищец Л. С. Б. обезщетение в размер на 500 лева за претърпени неимуществени вреди, ведно със законна лихва от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане, като за разликата над уважения до пълния предявен размер от 6000 лева гражданският иск е отхвърлен като недоказан. На подсъдимия В. Н. Б. са възложени и направените в хода на производството разноси, както и държавна такса върху уважения граждански иск.

Недоволен от постановената присъда е останал подсъдимият В. Н.

Б., който чрез защитника си адв. К. А. е обжалвал същата, като се твърди неправилност и незаконосъобразност. Излагат се доводи за недоказаност на обвинението, наличие на условия за приложение на института на реторсия, предвид наличието на нараняване и у подсъдимия, както и твърдения за действия при условия на неизбежна отбрана. В този смисъл се иска отмяна на присъдата и постановяване на нова, оправдателна присъда поради недоказаност на обвинението. Твърди се в този смисъл и недоказаност на гражданския иск, като се иска същият да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

В съдебно заседание се излагат доводи за неправилна преценка на доказателствата, като се твърди, че липсват доказателства за това, травмите да са причинени по начина приет от съда, както и че присъдата почива единствено на показанията на свидетелят Н. Б., който се явява заинтересован, а освен това се излагат твърдения за противоречия между тези показания и установеното от СМЕ-за. Подсъдимият Б. поддържа доводите на защитника си, като излага твърдения, че той самият е станал жертва на тормоз от страна на частната тъжителка.

Частната тъжителка и граждански ищец Л. С. Б. се явява лично и чрез повереникът си адв. П. моли първоинстанционната присъда да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Изразява се становище, че районният съд е дал отговор на всички въпроси относно начина на причиняване на телесната повреда и причинната връзка между действията на подсъдимия и причинените на пострадалата увреждания.

Пловдивският окръжен съд, като прецени направените оплаквания, становищата на страните и служебно извърши проверка на правилността на обжалвания съдебен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Подсъдимият В. Н. Б. живеел в гр.П., местността „***“, в двуетажна къща на административен адрес - гр.П., ул.„***“ № 144, на първия етаж на къщата, а вторият етаж обитавал неговия син - свидетелят Н. В.в Б., заедно с частната тъжителка - Л. С. Б., с която живеел на съпружески начала. Свидетелят Н. Б. бил земеделски производител и непосредствено до къщата, в която живеел заедно с подсъдимия, започвало поле, в което на площ около 60 декара Н. Б. отглеждал ягоди.

След смъртта на съпругата на подсъдимия Б. започнало влошаване на отношенията между последния и семейството на сина му - Н. Б. и особено с

частната тъжителка Л. Б.. Повод за същото било несъгласието на Н. Б. и Л. Б. за това, подсъдимия В. Б. да бере без тяхното разрешение ягоди от отглежданите от тях, в количества да ги продава на пазара, както и цялостното поведение на подсъдимия, във връзка с употреба на алкохол и свързаната с това проява на агресия. Същото било съпроводено с постоянни конфликти между В. Б. и Л. Б., съпроводени с обидни думи, псувни, закани и др. подобни.

На 12.09.2022 година, вечерта - около 19:30 часа, на описаното място - на площта, използвана за отглеждане на ягоди до къщата, находяща се в гр.П., местността „***“, подсъдимия В. Б. и частната тъжителка Л. Б. отново се срещнали, като между тях възникнал поредния конфликт по повод брането на ягоди от страна на подсъдимия. При това, след размяна на реплики, подсъдимият В. Б. замахнал с дървен кол/трупче към частната тъжителка Б.. Последната вдигнала своята дясна ръка с цел да предпази главата си, поради което нанасяният от подсъдимия В. удар попаднал в дясна мишница на Б.. Свидетел на последното, от разстояние около 20 метра станал Н. Б., който тръгнал към горните двама. Забелязвайки това, подсъдимият В. напуснал мястото и отишъл в обитаваната от него къща.

В следствие на нанесения удар, същата вечер ръката на Б. се зачервила, а на следващия ден била синя и подута. Последното довело до това, че в продължение на срок от около две седмици до месец, частната тъжителка била затруднена да обслужва себе си и детето си, да осъществява домакински дейности, също изпитвала болка, която и пречила да спи нормално.

Установява се от заключението на изготвената по делото съдебномедицинската експертиза, изготвена от вещото лице доктор М.Б., че на частният тъжител Л. Б. е било причинено разстройство на здравето, изразяващо се в кръвонасядане по дясната лакътна става, оток и кръвонасядания в долната трета на дясната мишница, охлузвания по дясната лакътна става и долната трета на дясната мишница, което е довело до болки и страдания, без разстройство на здравето. Описан е и механизма на нанасяне на увреждането - удар или притискане със или върху твърд тъп предмет или неговото тангенционално действие, като е прието, че травматичното увреждане може да възникне по начина, описан от пострадалия в частната тъжба. В заключението още се посочва, че по отношение на подсъдимия В. Б. са установени два белега от разкъсно-контузни рани по предната повърхност на лявата подбедрица, в средната трета и в долната трета, като възможният механизъм на тяхното причиняване е удар или притискане със или върху твърд тъп предмет. В заключение експертът сочи, че на тъжителката е било причинено болка и страдание без разстройство на здравето. Разпитано в съдебно заседание вещото лице поддържа заключението. Разяснява, че предвид изминалия голям период от инцидента до освидетелстването на подсъдимия, са констатиран само белези, но не може да се определи кога са

причинени, като вещото лице приема, че с един удар не могат да останат два белега, защото са на разстояние 6 см. един от друг. Като механизъм на причиняване приема, че това е възможно при всякакъв контакт на неравна повърхност-дали при удар, при падане или лазене.

Горната фактическа обстановка се установява от доказателствата по делото. Правилно заключението на изготвената СМЕ-за е възприето като обективно и компетентно изготвено. Първоинстанционният съд е подложил на анализ и достоверността на гласните доказателствени средства и е приел, че показанията на свидетелите Н. Б. са последователни, обективни и непротиворечиви относно релевантните факти от предмета на доказване. Тези изводи се споделят изцяло от въззивния състав, тъй като посоченият свидетел обективно дава сведения за това, което лично е възприел на инкриминираната дата- 12.09.2022г. Този свидетел е пряк очевидец и е възприел действията на подсъдимия В. Б. и поведението на тъжителката Б.. Районният съд внимателно е обсъдил отношенията между св. Б. и частната тъжителка Б., живущи на семейни начала, както и тези между свидетелят и подс. В. Б., който се явява негов баща. Въпреки установените роднински отношения, правилно съдът е кредитирал с доверие като обективни показанията на св. Н. Б., доколкото същите освен последователни, кореспондират и на останалите доказателства, най-вече на изводите на назначената СМЕ-за относно характера, механизма и начина на причиняване на уврежданията на пострадалата Б.. Единствено противоречие възниква между показанията на този свидетел и обясненията на подсъдимия, които първостепенният съд също внимателно е анализирал. В тази връзка напълно споделими са изводите на съда, че обясненията на подс. Б. са нелогични и не кореспондират на обективните данни по делото. А обективните данни са отразени в приложеното по делото СМУ от 18.10.2022г. и обсъдени в заключението на приетата по делото СМЕ-за. Там, противно на твърденията на подс. Б. е посочено, че при прегледа му са установени два белега от рани по предната повърхност на лявата подбедрица, които освен, че не може да се установи с каква давност са, не могат и да бъдат получени по начина, по който подсъдимият съобщава-от един удар с невелир. При изслушване в съдено заседание, а и в експертизата си съдебният медик, категорично е приел, че уврежданията на подсъдимия не могат да бъдат получени от едни удар, доколкото се касае за два белега на разстояние от 6 см.един от друг, а

повърхността на невелира е гладка в краищата и не може да причини такива наранявания. Отделно от това, са налице противоречия между обясненията на подсъдимия и данните относно механизма на причиняване на травмата на пострадалата Б., които според първия са получени от самонараняване, от щипане по ръката. Противно на заявеното от подсъдимия В. Б., СМЕ-за установява, че травмата на пострадалата не би могла да бъде причинена по този начин, поради кръвонасядане в по-голяма площ и наличие на охлузване. В случай на стискане с ръка, както твърди подсъдимият, то в такъв случай ще се очакват петнисти кръвонасядания. Въз основа на констатираните противоречия, съобразено и с обстоятелството, че подс. Б. е посетил съдебна медицина повече от месец след твърдяното събитие, то напълно обосновани са изводите на първоинстанционния съдия, че обясненията на подсъдимия са нелогични и израз на изцяло защитна позиция.

Тезата на подсъдимият не е подкрепена и от показанията на другите разпитани свидетели-Г.Г. и А.И., доколкото последните не са били очевидци на случилото се на инкриминираната дата-12.09.2022г., а единствено дават сведения за съществуващите отношения между подсъдимия от една страна и частната тъжителка от друга. Правилно районният съд е кредитирал показанията на тези две свидетелки, доколкото същите установяват безспорно съществуващите влошени отношения между страните, като в тази насока са и приложените преписки от Трето РУ на МВР-Пловдив. И макар в показанията си св. Г. да преразказва, това което ѝ е споделено от подсъдимия за инцидента, то поради това, че свидетелката не е очевидец на описаното от нея, а и не е конкретна по отношение на това, в кой момент е научила от подсъдимия за случилото се м. 09.2022г., правилно съдът не е възприел в тази част нейните показания относно достоверността на споделеното ѝ от подс. Б..

Поради изложеното не могат да се възприемат възраженията на защитата за противоречия в кредитираните свидетелски показания. Въззивният състав не споделя и възраженията относно истинността на показанията на св. Н. Б.. Както правилно е приел районният съд, показанията на този свидетел не могат да бъдат съпоставяни с показания, дадени в други производства, доколкото в настоящото наказателно производство важат принципите за устност и непосредственост, поради което и неколkokратно е отказано, включително и във въззивното производство, приобщаването на доказателствени средства, намиращи се по друго гражданско дело.

При описаната по-горе фактическа обстановка обоснован е извода на първоинстанционния съд за съставомерност на извършеното по чл.130, ал.2 от НК. С действията си –нанасяне на удар с дървен кол/трूपче, попаднал в областта на дясната мишница на пострадалата Л. Б., подсъдимият В. Н. Б. е причинил лека телесна повреда на тъжителката, изразяваща се в кръвонасядане по дясна лакътна става, оток и кръвонасядане в долна трета на дясната мишница, охлузвания по дясна лакътна става и долна трета на дясната мишница, които травми са причинили болка и страдание без разстройство на здравето. Касае се за лека телесна повреда по смисъла на чл.130, ал.2 от НК, както е установила приетата СМЕ-за. Несъмнено установено е и че деянието е извършено в гр. П. на инкриминираната в тъжбата дата-12.09.2022г. Така, съвсем законосъобразно подсъдимият е признат за виновен в извършване на горното престъпление.

Всички действия на подсъдимия са обективирали пряк умисъл, което е констатирано и от първоинстанционния съд. Същият е съзнавал извършеното, неговия противоправен характер и е целял настъпването на общественоопасните последици.

Не може да бъде споделен довода на защитата, че в конкретния казус е приложим института на реторсията по чл.130, ал.3 от НК. Правилно първата инстанция е приела, обсъждайки доказателствата в тази насока, че не се установява на инкриминираната дата да са причинени телесни увреждания на подсъдимия Б. от страна на частната тъжителка Б.. В тази връзка няма доказателства сочещи на нейно активно поведение при нанасяне на удари на подс. Б.. Назначената СМЕ-за установява, че при прегледа на подсъдимия са констатирани наличие на два белега от разкъсно-контузни рани по предна повърхност на лявата подбедрица, в средната трета и в долната трета, които са довели до разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК. Освен това, следва да се има предвид и това, че самата СМЕ-за, изготвена от в.л.Б., дава заключение, че точната давност на причиняване не може да бъде определена, като отделно от това, относно начина на получаване на травмите, експертът изцяло отхвърля тезата на подсъдимия, това да е сторено с един удар с невелик, като са изложени просторни обяснения, касаещи характера на травмите, мястото и разстоянието между тях. При изслушване в съдебно заседание вещото лице също е обяснило, че подобно нараняване

може да се причини при всеки контакт с някаква неравност-дали при удар, падане или лазене. Освен това приема, че при такива рани, каквито са описани при подсъдимия, следва да има обилно кървене и то да е било видимо веднага след причиняването им. По делото обаче няма никакви сигурни доказателства, от които да се приеме, че въпросните рани са причинени на 12.09.2022г. при възникналия инцидент между подсъдимия и частната тъжителка, нито пък те да са причинени от действия на тъжителката Б.. По делото липсват медицински или други данни, които да водят на изводи, че непосредствено след инцидента на 12.09.2022г. подс.Б. е търсил медицинско съдействие предвид сочените наранявания. Представеното СМУ от 18.10.2022г. е с давност повече от месец от датата на инкриминирания случай. В показанията на единствения свидетел очевидец- Н. Б., не се съдържат и твърдения за това, той да е възприел такива увреждания у подсъдимия В. Б.. Ето защо, според настоящата инстанция, събраните доказателства не са достатъчни да обосноват причиняването на лека телесна повреда на подсъдимия от страна на частната тъжителка и приложение на института на реторсията. При липсата на доказателства за нападение от страна на частната тъжителка с метален невилир спрямо подсъдимия, както се твърди от защитата, то напълно несъстоятелна е и тезата за действия на подсъдимия при условия на неизбежна отбрана. С оглед на изложеното неоснователни са доводите, развити във въззивното производство, за неправилно третиране на доказателствата и неправилно приложение на материалния закон.

С оглед на установеното, правилно е и наложеното наказание. Районният съд е съобразил приложението на чл.78а от НК, като правилно е приел, че наличието на предпоставки за освобождаване от наказателна отговорност и налагането на административно наказание, са налице по отношение на подс. В. Н. Б., който в случая е неосъждан и спрямо който друг път института на чл.78а от НК, не е прилаган. Приложението на този институт определено носи по-благоприятни наказателно –правни последици за дееца, а определения размер от 1000 лв. на административното наказание” ГЛОБА”, предвид отчетените смекчаващи отговорността обстоятелства, се явява справедлив и съответства на целите на наказанието.

С признаването на подсъдимия Б. за виновен в извършването на посоченото престъпление, правилно предявеният граждански иск е приет за доказан по основание , а определеният размер от 500 лева, като обезщетение за неимуществени вреди, който подсъдимият следва да заплати на частната тъжителка Л. Б., е съобразен с характера на причинените увреждания и степента на разстройство на здравето, както и времето , през което е изпитван дискомфорт в ежедневието. Поради това настоящата инстанция намира размера на гражданската претенция за справедлив в уважения размер от 500 лева.

В този смисъл и на основание чл.338 от НПК първоинстанционната присъда като законосъобразна и обоснована следва да бъде потвърдена. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл.189, ал.3 от НПК съдът счита, че правилно на подсъдимия са възложени направените от частният тъжител Б. разноски, както и разноските за водене на делото, включително и държавна такса върху уважения размер на гражданския иск .

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №145 от 16.06.2023 год. постановена по НЧХД № 5380/2022г. по описа на Пловдивски районен съд, 9-ти наказателен състав.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване или протест, като съгласно чл.340, ал.2 пр.2 от НПК за изготвянето му да се съобщи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____